

Het was een warme zomerdag. Ik was naar het bos gewandeld omdat ik wist dat het daar altijd wat aangenaam frisser is. Ik vlijde me neer in zijn schaduw, met mijn rug tegen zijn stam aan.

Ik schopte heerlijk mijn schoenen uit.

Zijn eikenblaadjes ritselden zachtjes en een zonnestraal streelde af en toe even mijn neus door de blaadjes heen.

Heel soms liet hij eikeltjes vallen. *Plof. Plof.*
Eentje belandde recht in mijn schoot!

Al spelend liet ik zo'n eikeltje van mijn ene hand in de andere rollen.

Ik ging wat onderuit liggen.

Grote Meneer dacht na en zei plots:
"Ik zal jou een verhaal vertellen."

Ik was verrast, maar ik sloot mijn ogen
en luisterde nieuwsgierig...

“Ooit leefde er hoog in mijn stam, wel bijna 6 meter van de grond,
een eekhoorn,” begon hij zijn verhaal.

“Haar prachtige nest bestond uit twijgen en de
binnenzijde was bekleed met mos en gras. Met haar
lange, gekromde klauwtjes kon ze heel makkelijk in mij
omhoog klimmen en van tak tot tak springen.

Aan winterslaap deed ze niet. Ze noemde het liever ‘winterrust.’”

Ik luisterde gretig.